

En saga till Astrid

Längs gatorna strävande en gammal tant fram i snögloppet. Gatorna var fyllda av slaskig snö som gjorde skorna blöta på en gång och hon frös om fötterna. Det var grått, ljusgrått, stålgrått, vitgrått och dimgrått men ingen stans fanns en enda färgklick. Stormen ven och bar med sig isande kall snö som klubbade fast i jackor, handskar och t o m på bara skinnet. Det var så blåsigt att grenar, hattar och handskar ven genom luften. Det var faktiskt den värsta stormen på trettio år i Småland och än idag kan se vindfällena ligga här och där. Kall och ruggig var den lilla tanten och hennes rygg värkte. Även om det hade funnits den minsta lilla färgklick hade hon ändå inte sett den, för hennes ögon hade nämligen de blindas ljusblå oseende blick.

Jaså, detta var alltså döden, döden då.

Bakom henne hördes alla vackra talen och **STORORDEN** flög genom luften och alla ville överträffa varandra med **STÖRRE OCH STÖRRE ORD**. Hon som tyckte det var så uschligt att höra en massa storord om sin egen person.

Men sedan hörde hon hur ett av orden flög rakt på tant Olssons fönster och smällde sönder prexis som en vattenballong. Schvoss och vattnet rann tvärs över fru Olssons fönster - hon som alltid ville ha så rena fönster. Hon fnissade till. Sedan hörde hon den ena ordballongen efter den andra smälla i fru Larssons och tant Selmas fönster innan en dunsade in i herr Prewalskis fönster. Genast kände hos sig lite muntrare och hon orkade fortsätta färden, men ett steg framåt blev också ett halvt halk bakåt.

Vi har väntat på dig, hörde hon Ronja och Birk säga någon stans till vänster om sig i mörkret. För att färden ska gå lättare har vi tagit med en häst åt dig och vi ska hjälpa dig upp.

Men det var lättare sagt än gjort. De baxade, knuffade och sköt på det gamla skröppelskinnet till tant, men inte kom hon upp för det. När hon satte foten i stigbygeln, som bara satt fast i en sadelgjord, vred sig hela sadelgjorden om så att stigbygeln stod nere på marken medan den andra pekade rakt upp i luften. Vid nästa försök lyfte de henne upp på hästen, men då ramlade hon ner på andra sidan. Ja, jag kommer inte ihåg alla försök de gjorde, kanske du gör det?

Men till sist satt hon upprätt på hästen med näsan åt samma håll som hästens nos. Detta är Silveröra hörde hon Birk säga. Han är musblack, grå med svart man och svans. Inget av detta kunde hon se, men hon trevade med handen på hans skinn och kände den gråa långhåriga vinterfällan som utstrålade ett lugn tillbaka genom handen. Sakta strök hon över den svarta manen som kändes sträv som råjärn, men där kände hon också att en svag glöd fanns kvar från rostningen på några ställen genom handens värme. Här och där kittlade också små roströda glödloppor handen. Hon trevade vidare och kände ett par öron med den sträva svarta järnfärgen på utsidan, men när hon drog handen över insidan kände hon att det sprakade i handflatan, nästan som om den hade domnat bort. Hon frågade, han är inte bara grå med svart man och svans eller hur? Nej, svarade Ronja, hans man har några röda stänk och det inre av öronen har en svag silverfärg. Sedan har han en svart ål längs ryggen. Då kände hon med handen längs ryggen och fann att den inte var jämnt grå utan att där fanns en taggigare svart järnrand, som visade att han inte var en lugn jämngrå häst utan att där fanns lite mer.

Birk och Ronja hoppade upp på sina hästar, en röd fux som hette Eldfaxi och Ronja på en vit häst som hette Frosti. Eldfaxi var en ljus brun häst med en röd anstrykning som övergick i en

glödande röd färg på manen. Frosti var alldeles kritvit med långa mjuka hårstrån, som gjorde att hon nästan såg ut som en angoraboll.

Birk och Ronja red naturligtvis barbacka. Snart lämnade de staden, men ingen såg dem, för alla hade så fullt upp med att tänka ut sina storord och säga dem så att alla skulle höra vilka storord just de hade sagt.

När de kom ut i skogen hade vinden mojnat och de grå slöjorna lättat och en grå dager framträdde. Astrid märkte också att hon började känna sig mindre gammelskruttig och inte så fasligt ovig längre och nu såg hon också igen.

I lugnet efter stormen låg grangrenarna vita med ren nysnö medan björkarna såg ut som vita trollspön med sina långa frostkristaller. Bredvid stigen rann en svart bäck som här och där strömmade raskt vidare mot sitt okända mål. På sina ställen hade iskristaller bildats runt grässtrån och pinnar eller där bäcken gjorde ett litet minifall. Som vackra runda glaskristaller skimrade de. På andra ställen hade långa nålar byggts som en nätgardin över bäcken. De långa spetsarna strävande att närma sig varandra, men nådde inte riktigt fram utan formade decimeterlånga spjut med sidonålar. Tänk om man kunde ta hem dem tänkte Astrid, men se då skulle det bara bli en pöl på golvet.

Först red Birk på Eldfaxi som glödde mot den vita snön, sedan Ronja på Frosti som nästan blev osynlig mot snön och sist Astrid på Silveröra. Ronja vände sig om och frågade, går det bra om vi töltar lite? Ja, varför inte! Hästarna strävade på i en rask fyrtaktig tölt där man kunde sitta ganska bekvämt upptäckte Astrid. Det här var något helt annat än att rida de stora bondhästarnas på landet, när de hade travat med stora tunga steg och man hade studsat upp och ner på ryggen som en liten guttaperkaboll.

De fortsatte färden och kom ut på en äng som var fylld med knädjup vit snö då Ronja och Birk stannade upp och sa, kom så galopperar vi. Om du blir rädd behöver du bara hålla dig i manen, islandshästar har ju så tjock man och det måste ju vara någon nytta med den.

Eldfaxi och Frosti sprängde iväg i fyrsprång och med ett ryck som nästan fick Astrid att falla av slängde sig Silveröra iväg efter dem. Hon klamrade sig fast vid manen med bågge händerna och lät tyglarna falla. Snart var allt ett enda vitt töcken av snöyra, inte ens hästarna framför syntes. Hon kunde varken se marken eller himlen. I ansiktet kondenserade snöyrans fartvind i vattendroppar på kinden. Hon kände hur kroppen blev allt starkare och följde med hästens gungande galopprörelse. Det var skräckligt roligt.

Då visste hon det, vad hon ville bli. Hon ville bli tio år igen och bara leka och ha roligt och inte sitta på några träkmöten alls.

Hon satte sig upp i en rask rörelse och sträckte på ryggen. Plötsligt bröt hästen av den gungande rörelsen och de flöt fram i ett flygande pass. Ljuset kom tillbaka och hon såg att de var ute på en grön ängslycka mitt i skogen, där de flög fram över prästkragar, blåklockor och några kattfötter några decimetrar över marken.

De var framme i Nangijala.

En rask halt och hon hoppade av hästen med en studsande rörelse. Där fanns bäcken men nu var inte vattnet svart som på vintern utan silvervitt, men i bäcken fanns iskristallerna och

nålarna kvar. Raskt plockade hon upp dem och klädde Silveröra i ett halsband av runda iskristallerna och med en krona på huvudet av isnålarna innan hon spände loss sadelgjorden och tog av filten och släppte loss honom. Visst såg han grann ut, innan han ruskade på sig och kristallerna föll till marken med ett klirrande kras. Sakta gick han betande, tillsammans med Eldfaxi och Frosti, bort mot andra änden av ängen.

Astrid tittade efter hästarna medan hon satte händerna i sidorna och vände sig till Ronja och Birk. Med en duns satte hon sig på filten i skräddarställning och sa ”Jag har berättat så många sagor för er, så nu vill jag lyssna på en saga”. Och med en sådan uppfordrande Pippimin var det bara att börja berätta. Hon sträckte ut sig på filten och la armarna bakom nacken. Medan hon slöt ögonen och viftade på sina knäppkängor började jag berätta min saga för Astrid.

Sonia Sagadotter

P.S. Självt tycker jag bäst om Ronja i hennes böcker och tänker ofta på henne när jag går i skogen. Vilken är din favoritfigur?

Vill du också berätta en saga för Astrid?